

Sobren les paraules

Després ja arribarà el naufragi i l'intent de surar com bonament puguem

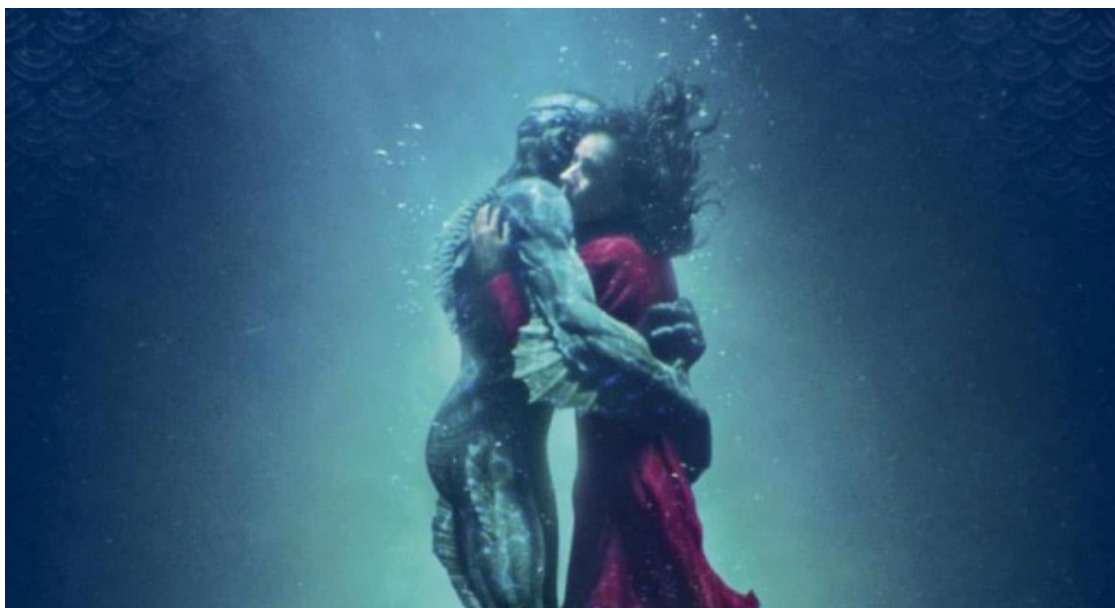

Foto: 20th Century Fox

Déu es fa un tip de riure cada vegada que algú fa plans. La frase és de la pel·lícula mexicana *Amores perros*, d'Alejandro González Iñárritu. La vaig sentir i la vaig adoptar.

L'oscaritzada *La forma del agua*, també d'un director mexicà, ens regala una idea similar. Apareix escrita darrere d'un full de calendari: "La vida és el que queda després del naufragi dels nostres plans". L'altra frase que apunto a la llibreta -a cegues, perquè la cinta és ben fosca- és bastant més prosaica: "Els millors cervells del país es pixen a terra", comenta una dona de la neteja a una altra -l'heroïna, l'Elisa, una immensa Sally Hawkins- mentre passen el motxo pel lavabo d'homes del laboratori secret on treballen.

Fa poques hores que he sortit del Verdi i encara estic amarada tota jo per les imatges d'aquesta pel·lícula estranya, aquest conte de fades entre la nostàlgia i la ciència-ficció, entre el drama romàntic i el *thriller* de sèrie B, protagonitzat per criatures solitàries que s'entenen i s'estimen sense necessitat de parlar.

El cineasta Guillermo del Toro defensa la fantasia com un camí cap a la veritat. I sí, és veritat que tots plegats estem sols, que l'amor és almenys tan fort com l'odi i que els homes deixen els lavabos fets un fàstic -ho constato cada cop que em colo en un lavabo d'homes per no haver de fer cua al de dones.

També és veritat que si mai experimentem una connexió màgica amb algú, ni que sigui un home amfibi, té sentit aparcar la raó i capbussar-nos-hi de ple. Després ja arribarà el naufragi i l'intent de surar com bonament puguem. I les rialles de Déu, burlant-se dels pobres mortals que durant una estona ens hem cregut eters.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=FMNTFFhR__g